

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 79 • nummer 1 • januari 2024*

INHOUD

<i>Uw grote gunstbewijzen (gedicht)</i>	<i>1</i>
<i>De Naam boven alle namen (1)</i>	<i>2</i>
<i>Op de verkeerde plaats</i>	<i>6</i>
<i>Een gewillig volk</i>	<i>12</i>
<i>Onuitsprekelijk! (1)</i>	<i>13</i>
<i>Vraag over hoofdbedekking</i>	<i>16</i>
<i>Dezelfde Geest – en toch niet één?</i>	<i>20</i>

Nieuwe flyer!

Regelmatig verschijnen er nieuwe traktaten. Kijk voor onze uitgaven op:

www.uithetwoordderwaarheid.nl/traktaten

When is the party over?

Een moderne, handzame flyer, aansprekend vormgegeven, bedoeld voor feestgangers, 'feestbeesten', zoals ze worden genoemd – die alleen denken aan hier en nu plezier hebben en vergeten dat er een eeuwigheid volgt.

Normale kortingspercentages zoals bij alle traktaten zijn van toepassing (10/20/30% bij 100/1.000/10.000 stuks).

Bestelcode: T165

Prijs per 10 stuks: € 0,90

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood-hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Uw grote gunstbewijzen

Onze God, Uw kind'ren prijzen
U, Die vol van liefde bent,
voor Uw grote gunstbewijzen,
nu U ons als zonen kent.
U gaf ons Uw eigen Zoon;
Hij ontving het zondeloon,
toen U, rijk in Uw genade,
Hem met onze schuld belaadde.

Nu Zijn zoenbloed ons bevrijdde,
trekken wij naar 't land van rust.
U zult ons steeds trouw geleiden
tot aan gindse hemelkust.
U gaf ons Uw Geest als pand
van het ons beloofde land.
Daag'lijks zal Uw zegen stromen
tot wij in Uw hemel komen.

S.P. Tregelles

De Naam boven alle namen (1)

Inleiding

De volgende artikelen, die oorspronkelijk zijn verschenen in *The Christian Friend and Instructor*, zijn nu verzameld en in een aparte vorm gedrukt. Ze hebben allemaal betrekking op de openbaring die God van Zichzelf heeft willen geven, eerst in de opeenvolgende tijdperken van het Oude Testament en ten slotte in de Menswording, dood, opstanding en verhoging van onze gezegende Heere en Heiland. In de vurige hoop dat de Heere in Zijn goedheid de lezer door het bestuderen ervan tot een groeiende bekendheid en intimiteit met Zichzelf zal brengen, worden ze Hem opgedragen met het gebed om Zijn zegen.

Hoofdstuk 1 – De onuitsprekelijke Naam

Het is duidelijk, zelfs voor de gewone lezer van de Schrift, dat de openbaring die God van Zichzelf heeft willen geven, geleidelijk en progressief is. Nu wandelen de gelovigen in het licht, zoals Hij in het licht is, maar vroeger werd Hij omringd door wolken en duisternis en dat moest ook wel zolang Hij troonde met gerechtigheid en oordeel. Maar toen Christus het werk van de verzoening had volbracht, waarbij Hij God verheerlijkte in alles wat Hij is en voor ons tot zonde werd gemaakt, werd het voorhangsel waarachter God gewoond had en die Hem voor Zijn volk had verborgen, van boven naar beneden in tweeën gescheurd. God kon nu gerechtvaardigd Zijn eigen hart vervullen door volledig tentoon te spreiden wat Hij is geopenbaard in Christus, op grond van verlossing.

Dit zijn essentiële en fundamentele waarheden en we vermelden ze als voorbereiding op een korte overdenking van de verschillende namen van God waaronder Hij Zich heeft geopenbaard in de verschillende bedelingen van de oudtestamentische geschiedenis. Dat God zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament dezelfde natuur en eigenschappen bezit, dat Hij, met andere woorden, onveranderlijk is, is noodzakelijk gezien de volmaakt-heden van Zijn Goddelijk wezen, maar het is eveneens waar dat de aspecten waaronder Hij in verschillende eeuwen gepresenteerd wordt, variëren en het zijn deze aspecten die belichaamd worden in Zijn verschillende namen.

ELOHIM is, zoals vaak is opgemerkt, de gebruikelijke naam voor God, gezien als het Goddelijk Wezen (de Godheid) met Wie mensen als mensen te maken hebben en als Degene aan Wie ze verantwoording verschuldigd zijn. Het is een meervoudig woord. Het enkelvoud is Eloah en deze vorm wordt vaak gebruikt, vooral in het boek Job. Heidenen gebruikten het woord soms voor hun goden en ongetwijfeld komt uit dit feit de vraag voort in Psalm 18: 'Want wie is God [Eloah] behalve de HEERE [Jahweh]? Wie is een rots dan alleen onze God [Elohim]?' (vs. 32).

Dat wil zeggen: de ware Eloah was Jahweh en de enige rots was Elohim. De reden voor het gebruik van het meervoudig woord (Elohim) wordt op verschillende manieren verklaard. Er zijn uitleggers die, zoals misschien te verwachten viel, beweren dat het eenvoudigweg, naar Hebreeuws gebruik, een soort majesteitsmeervoud is, een 'meervoud van uitmuntendheid', dus dat het woord in deze vorm de uitmuntendheden of volmaaktheden overbrengt van Degene over Wie gesproken wordt. Anderen gaan ervan uit dat op geïnspireerde wijze de Drie-eenheid uiteen wordt gezet, de eenheid van de Godheid in de drie Personen van de Godheid: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Deze uitleg wordt ondersteund, zo zal de toegewijde lezer onmiddellijk bedenken, door het woordgebruik van vers 26 van Genesis 1: 'En God zei: Laten Wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis'. Aangezien de term alles uitdrukt wat God is, moeten inderdaad al de Personen van de Godheid erin besloten zijn.

Het is helemaal waar dat dit op dat moment niet begrepen kon worden. Pas bij de doop van onze gezegende Heere werd de hele waarheid van de Drie-eenheid bekend. Toen sprak God vanuit de hemel, Zijn geliefde Zoon was op aarde en de Heilige Geest daalde neer en verbleef op de Zoon. [Maar nu de volledige openbaring van God bekend is geworden en de Heilige Geest is gekomen, Die alle dingen doorzoekt, zelfs de diepten van God \(1 Kor. 2:10\), kunnen we terugzien, door Hem geleid en onderwezen, en veel ontdekken wat voorheen niet begrepen kon worden.](#) Het is een van de gevaren van de tegenwoordige tijd dat de geschriften van het Oude Testament beperkt worden tot het licht dat men bezat op het moment dat ze werden overgeleverd. De waarheid is dat hun latente betekenis alleen bevat kan worden als we erop terugzien vanuit de volle glans van het licht van het Christendom. Er is dan ook geen enkele incongruentie in het beamen dat God het speciale woord Elohim koos om de waarheid van de Drie-eenheid uit te drukken. We lezen bijvoorbeeld in Genesis dat God de hemel en de aarde schiep en in het Evangelie van Johannes

wordt gezegd van het Woord, het Woord dat daarna vlees werd: 'Alle dingen zijn door Hem geworden, en zonder Hem is niet één ding geworden dat geworden is' (1:3). Daardoor weten we dat de eeuwige Zoon ingesloten is in het woord 'God' in Genesis en als we dit overdenken, leren we meer over de heerlijkheid van de Persoon van onze Verlosser.

Aan de aartsvaders heeft God Zich onder een andere benaming bekendgemaakt. De eerste vermelding hiervan vinden we in vers 1 van Genesis 17: 'Toen ... verscheen de HEERE aan Abram en zei tegen Hem: Ik ben God, de Almachtige!' Hier gebruikt Hij de naam EL SHADDAI – God de Almachtige. Maar de betekenis van het woord 'El', zo wordt gezegd, is 'kracht, almacht' en Shaddai zou volgens sommigen hetzelfde betekenen, terwijl anderen een voorkeur hebben voor de weergave 'algenoegzaam' of 'zelfgenoegzaam'. De combinatie van de twee woorden zal, hoe dan ook, Goddelijke eigenschappen inhouden, aangezien almacht en algenoegzaamheid alleen gevonden kunnen worden in God. Deze twee woorden worden bijvoorbeeld gebruikt in de volgende verzen: 'Toen sprak God tot Mozes en zei tegen hem: Ik ben de HEERE. Ik ben aan Abraham, Izak en Jakob verschenen als God de Almachtige [El Shaddai], maar met Mijn Naam HEERE [Jahweh] ben Ik hun niet bekend geweest' (Ex. 6:1-2, zie ook Gen. 28:3; 35:11 enzovoort). Als het woord 'Almachtige' op zichzelf staat in onze vertaling, representeert het over het algemeen Shaddai. In 2 Korinthiërs 6:18 vinden we een prachtige combinatie van deze Naam met die van Jahweh: 'En Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt [de] Heere, de Almachtige'. De God Die aan Abraham bekend was als Shaddai en aan Israël als Jahweh, werd nu als Vader verklaard in die gezegende en intieme relatie waarin Hij, in Zijn kostbare genade, Zijn volk in verbinding met Christus had gebracht.

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Op de verkeerde plaats

In de Bijbel vertelt God ons over gelovigen die op de verkeerde plaats waren. Hij onthult niet alleen hun wangedrag en de schade die het heeft veroorzaakt. Hij laat ons ook de motieven zien waardoor ze van het rechte pad afdwaalden. Als we deze motieven nader onderzoeken, realiseren we ons dat ze vaak voortkomen uit persoonlijke trots. Laten we dus ons eigen hart onderzoeken als we naar de volgende personen kijken en zulke motieven onverbloemd bij onszelf veroordelen.

1) Abraham in Egypte (Gen. 12:10)

Zorgen brachten Abraham ertoe om tijdens de hongersnood af te dalen naar Egypte. Hij liet zich leiden door wat zichtbaar was en ging daarheen waar voedsel was. Zijn geloof had getwijfeld. God had hem naar het land Kanaän gebracht. Zou Hij hem daar niet in leven houden, met of zonder hongersnood?

Is het juist om het samenkomen als gemeente te verlaten omdat we ons zorgen maken over onze toekomst? Moeten we echt op zoek gaan naar andere 'velden' die ons groener lijken? Nee! Of het nu gaat om materiële of geestelijke noden: 'Wees in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God' (Fil. 4:6). Alleen zo kan de vrede van God ons vervullen. Als we echter een oplossing zoeken op de verkeerde plaats, op een plaats die ons beter lijkt, zullen we rusteloos blijven. Geloofsbeproevingen zijn er om ons te testen en het bewijs van ons geloof is 'veel kostbaarder dan die van goud, dat vergankelijk is' (1 Petr. 1:7). Laten we niet de weg van de minste weerstand nemen. Dat brengt uiteindelijk alleen maar moeilijkheden.

2) Lot in Sodom (Gen. 19:1)

Abraham herstelde volledig van zijn verkeerde pad. De charmes van Egypte bedrogen hem alleen maar voor een tijdje. Met Lot was het anders. In plaats van de geest van bezorgdheid te overwinnen, liet hij een wereldse ambitie in zijn hart ontstaan. Het is zeker nodig om op aarde de kost te verdienen. Maar hoevelen gaan een stap verder en trappen al snel in de val van het zoeken naar wereldse voordelen en het streven naar een hogere positie in hun beroep!

Misschien overtuigde Lot zichzelf ervan dat hij de situatie in Sodom kon verbeteren door zijn invloed. Op dezelfde manier proberen sommige Christenen de wereld vandaag de dag te veredelen. Maar is dit wel helemaal oprecht? Lot zat als rechter of bestuurder in de poort van Sodom. Zou hij durven beweren dat hij echt probeerde om deze stad te verbeteren, terwijl hij ook ambitieuze plannen voor zichzelf had en zijn eigen aardse voordeel zocht? De gevolgen waren rampzalig: hij verloor alles! Wat een waarschuwing voor elke gelovige!

3) Jakob in Sichem (Gen. 33:18)

Toen Jakob in Haran was, toonde hij iets van de mentaliteit van Lot. Hij werkte hard voor zijn eigen huis (Gen. 30:30). Maar hij vergat niet dat hij veel aan Gods genade te danken had. Toen zijn tijd gekomen was, wilde God hem volledig herstellen en hem terugbrengen naar Bethel (Gen. 35:1). Daar was het huis van God. Maar Jakob toonde een trieste halfslachtigheid. Hij treuzelde onderweg, kocht een stuk land in Sichem en vestigde zich daar. In plaats van de wereld helemaal achter zich te laten, verwierf hij er een klein stukje van. De prijs die hij er later voor betaalde, was erg hoog. Hoe gemakkelijk kunnen ook wij, omdat onze genegenheden verdeeld zijn, genoeg nemen met een tussenstop in plaats van bij God in Zijn huis te wonen.

Als gevolg van zijn halfslachtige gedrag ontstond er onrust in Jakobs gezin, die met geweld werd beantwoord. Hoe vernederend! Laten we oppassen voor een verdeeld hart: de ene helft voor de Heere, de andere helft voor de wereld. Laten we liever bidden met de psalmist: 'Leer mij, HEERE, Uw weg, ik zal in Uw waarheid wandelen, maak mijn hart één om Uw Naam te vrezen' (Ps. 86:11).

4) David op het dak van het huis (2 Sam. 11:2)

Misschien hebben we geleerd om alle wereldse ambitie af te wijzen. Maar dit mag er niet toe leiden dat we ons overgeven aan luiheid. Zou het kunnen dat zo'n soort gedachte David beïnvloedde 'in de tijd dat de koningen ten strijde trekken'? Het was niet nodig om iets voor zichzelf te winnen, maar er was zeker nog veel te bereiken voor God. Helaas was David daar te lui voor. Zijn luiheid en nietsdoen leidden tot zonde. David, die eerder zo energiek en toegewijd was geweest, had nu niets anders te doen dan rond te lopen op het dak van zijn huis, ook al was Israël de strijd in getrokken.

Hoe zit het met ons als het gaat om Gods belangen? Maken we het onszelf gemakkelijk en tonen we een egoïstische tevredenheid? Of gebruiken we onze vrije tijd om onszelf te versterken met het Woord van God, zodat we als goede soldaten van de Heere Jezus kunnen uitgaan in de wereld en voortdurend voor Hem kunnen getuigen? Als we luiheid in ons leven tolereren, biedt de wereld ons duizend attracties waarvoor we geen verlangen en tijd zouden hebben, als we voor Hem bezig zouden zijn. God kan ons genoeg taken geven om onze tijd nuttig te vullen. Laten we ons niet verontschuldigen als we verzuimd hebben om Hem te dienen!

5) Elia onder de bremstruik (1 Kon. 19:5)

Elia illustreert een echt gevaar in het dienen van de Heere. Na diepe oefeningen van het hart stond hij resoluut voor de levende God. Hij liet vuur uit de hemel neerdalen en doodde de profeten van Baäl. Hij bad ernstig om regen voor het dorre land. Maar onmiddellijk daarna vluchtte hij voor zijn leven uit angst voor Izébel. In de woestijn ging hij ontmoedigd onder een bremstruik zitten en vroeg de HEERE om hem te laten sterven.

Elia moet gedacht hebben dat het volk van Israël zich tot de HEERE zou keren, nadat Hij Zijn macht zo indrukwekkend had geopenbaard. Nu moest hij ontdekken dat dit niet het geval was. Hij beseftte ook: mijn inzet voor God en Zijn volk wordt helemaal niet gewaardeerd! Hij stond er dus alleen voor en werd veracht.

Elke dienaar van God ervaart dit tot op zekere hoogte. Toch is ontmoediging niet gerechtvaardigd. Het is God Die de waarde van onze taak beoordeelt, niet mensen. Als we de dienst voor Hem uitvoeren, kunnen we de resultaten volledig aan Hem overlaten. Laten we ons hieraan vasthouden en onze ogen op de Heere gericht houden. Dan zullen we niet ontmoedigd raken. 'Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heere, omdat u weet dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heere (1 Kor. 15:58).

6) Jona in het schip (Jona 1:5)

Van Jona leren we dat er een erger kwaad is voor dienaren van de Heere dan ontmoediging. Deze profeet laat ons iets zien over zichzelf en onthult zijn eigen motieven. Het feit dat hij zo schrijft, lijkt een duidelijk teken te zijn van zijn herstel. God heeft Jona ertoe gebracht om zijn motieven in berouw te veroordelen.

In plaats van namens God naar Ninevé te gaan, kwam de eigenwil van de profeet naar boven. Jona ging aan boord van een schip en vluchtte voor de Heere. Dit leidde vervolgens tot een ervaring van extreme benauwdheid in de buik van een groot zeedier. Later onthulde Jona zelf de reden voor zijn ongehoorzaamheid (Jona 4:2). Hij dacht dat de inwoners van Nineve naar zijn waarschuwing zouden luisteren en zich zouden bekeren, zodat God in Zijn barmhartigheid het oordeel zou afwenden. Toen dit ook nog eens metterdaad gebeurde, werd Jona erg boos. Misschien dacht hij dat zijn reputatie als profeet eronder zou lijden. Misschien had hij het heidense volk liever zien omkomen dan dat ze gespaard zouden worden.

Is het mogelijk dat de motieven van een gelovige zo laag kunnen zinken? Ja, helaas. Bidden we oprecht voor alle mensen, zelfs de ergste en gemeenste? [Verblijden we ons in de gedachte dat schuldige zondaars zich tot God kunnen bekeren? Als ons hart klopt in oprechte liefde voor de verlorenen, dan zijn we gered van een koudhartige eigen wil](#), die ons in ongehoorzaamheid aan God naar de verkeerde plaats brengt. Alleen in een nederige houding kunnen we ons verheugen over mensen die zich bekeren en zich tot God wenden.

7) Petrus bij het kolenvuur (Luk. 22:55)

Een geval als dat van Petrus komt vaak voor. Hebben wijzelf niet al te vaak zo gefaald? Wat voor machtige vijand kon deze ijverige en trouwe discipel van de Heere Jezus zo verzwakken? Hoe kwam het dat deze anders zo moedige en dappere man terugdeinsde voor een vrouw en zijn Heere verloochende? Het was de angst voor de mens die een strik legde voor Petrus (Spr. 29:25). Eerder had hij zijn Meester verzekerd dat hij bereid was om met Hem de gevangenis en de dood in te gaan (Luk. 22:33). Een korte tijd later ging de Heere Jezus naar de hof van Gethsémané

om Zijn nood in volhardend gebed voor God te brengen. Dit was een heilige voorbereiding op de nog diepere lijdensweg aan het kruis. Petrus daarentegen verwaarloosde deze voorbereiding, omdat hij in deze tijd sliep in plaats van te bidden.

Wat een les voor ons! In de dingen van God zal natuurlijke moed altijd falen. Alleen de kracht en de genade van God kunnen ons overeind houden en ons behoeden voor angst. 'Op de dag dat ik vrees, vertrouw ik op U' (Ps. 56:4).

Angst voor de mens komt, net als de andere motieven, voort uit hoogmoed, hoe onwaarschijnlijk dit ons ook lijkt: 'Ik, Ik ben het Die u troost. Wie bent u dat u bevreesd bent voor een sterveling, die sterven moet, voor een mensenkind, gras, dat vergaat, en dat u de HEERE vergeet, Die u gemaakt heeft, Die de hemel uitgespannen heeft en de aarde gegrondvest?' (Jes. 51:12,13). Is dit niet een terechte berisping voor onze angst voor de mens? De gevolgen van zijn angst voor de mens waren bijzonder verootmoedigend voor Petrus. En ook wij zullen oogsten wat we zaaien. Maar de genade van God kan ons wonderbaarlijk herstellen na zo'n mislukking, zoals het voorbeeld van Petrus ons laat zien.

Conclusie

Deze gelovigen, die op de verkeerde plek waren, zijn er als waarschuwingsteken zodat wij niet dezelfde misstappen maken. In de Heere Jezus vinden we kracht en genade om veilig onze levensweg te gaan. Hoe noodzakelijk is het om de positieve motieven te bevorderen: geloof in Christus, liefde voor Hem en voor andere gelovigen. Dan zijn we op de juiste plaats.

Leslie M. Grant

Een gewillig volk

'Uw volk is zeer gewillig op de dag van Uw kracht' (Ps. 110:3a).

God heeft een volk verkregen door het bloed van Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus. Deze mensen behoren Hem toe; Hij heeft hen gekocht voor Zichzelf. Nu woont Hij door de Heilige Geest in hun midden en hebben ze het grote voorrecht om de deugden te verkondigen van Hem Die hen uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:9). Ze zijn ook een gewillig volk. Ze gaan waar Hij hen stuurt en ze doen wat Hem behaagt. Het zijn mensen die de gehoorzaamheid van Christus bekendmaken.

Toen de mens in de zonde viel, deed de begeerte haar intrede. De mens in zijn zondige toestand ziet zichzelf als het middelpunt van alles. Hij geeft niet zoals God dat doet, nee, hij begeert de dingen van deze wereld om bevrediging te vinden. Maar Christus kwam gewillig om ons uit deze tegenwoordige boze eeuw te verlossen, zodat we een volk zouden zijn dat Hem gewillig dient.

Gods oude volk leverde gewillig de materialen voor de tabernakel in de woestijn. En toen later de tempel werd gebouwd, leverden

ze weer gewillig wat nodig was voor het huis van God. Gods geestelijke huis van tegenwoordig vereist ook de gewilligheid van allen die ernaar verlangen dat de Heere onder hen woont.

De verzoeken die de Heere vandaag de dag

aan Zijn volk doet, zijn altijd richtlijnen. Hij dwingt de dingen niet af. Hij zoekt naar een antwoord in onze harten, een echte gewilligheid om datgene te doen wat Hem behaagt. Het Nieuwe Testament staat vol met wensen van onze gezegende Heere. Hoe reageren we op Zijn verzoek? 'Alles wat Hij u zeggen zal, doe dat' (Joh. 2:5). Het kan om iets heel basaal gaan, zoals de rol van vader in het gezin opnemen, of een zeer speciale roeping om Hem in een afgelegen gebied te dienen. Alles wat de Heere verwacht, is gewilligheid. Hij was gewillig om de wil te doen van Zijn Vader en Hij ging naar het kruis. Eens zal Zijn aardse volk Hem gewillig omringen en Hem volgen in de strijd tegen Zijn vijanden.

Klaas Rot

Onuitsprekelijk! (1)

We vinden in diverse Nederlandse vertalingen van het Nieuwe Testament vier keer het woord 'onuitsprekelijk'. Toen ik me daar al langer geleden mee bezighield, viel me opnieuw op hoe rijk de grondtalen van de Heilige Schrift zijn, want het blijkt dat daar in het Grieks niet steeds hetzelfde woord gebruikt wordt, maar vier verschillende uitdrukkingen. Onze hedendaagse Nederlandse woordenschat is kleiner dan die van het oude Grieks en is bovendien in de loop van de tijd verarmd, zeker als het gaat om geestelijk taalgebruik. Als je dan niet weet wat voor woorden er oorspronkelijk gebruikt zijn, gaat er al gauw iets verloren van de rijkdom, diepgang en variatie van gedachten die God in Zijn Woord aan ons wil voorstellen.

Laten we elk van deze vier teksten eens van dichtbij bekijken. De eerste tekst vinden we in Romeinen 8:

*'En evenzo komt ook de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, zoals het behoort, maar de Geest Zelf bidt met **onuitsprekelijke** verzuchtingen' (vs. 26).*

In het Grieks staat hier een woord 'niet-uitspreekbaar' (Gr. *alá-lētos*), dat is afgeleid van het werkwoord *laleo*, dat is: spreken.

Wat wil dit woord 'onuitspreekbaar' zeggen? Wij als zwakke mensen zijn nog wel eens verward in onze gedachten, we willen dan een bepaald idee verwoorden, maar het lukt ons eenvoudigweg niet om dat wat er in ons hart of hoofd zit, naar anderen toe begrijpelijk uit te drukken.

Hier staat echter niet dat *wij* geen woorden kunnen vinden als wij bijvoorbeeld bidden, maar dat *de Geest Zelf voor ons bidt¹ met onuitsprekelijke verzuchtingen*. Waarom staat dat er zo? Zou de Heilige Geest dan gedachten hebben die Hij niet in staat is uit te spreken? Zou Hij geen woorden kunnen vinden om Zijn gedachten tot uiting te brengen? Nee, dat kan geen goede uitleg zijn van dit vers, want de Heilige Geest is God en God is geen mens om verwarde gedachten en warrige woorden te hebben of om Zijn gedachten niet te *kunnen* uiten.

De Heilige Geest kent en ziet allen op deze aarde die de geest van zoonschap hebben ontvangen en door de Geest 'Abba Vader' kunnen zeggen (vs. 15). Ze zijn kinderen van God en hebben een heerlijke erfenis (vs. 16). Maar ze zijn nog op deze aarde, waar zonde, dood, lijden en verdriet is. Niet alleen lijden alle *mensen* daaronder, maar ook specifiek de *gelovigen* (vs. 17b-18). Ja, zelfs de hele *schepping* zucht onder de gevolgen van de val van de mens in de zonde (vs. 22).

Er is sprake van bederf, achteruitgang, vruchteloosheid (vs. 20). En ook wijzelf als gelovigen zuchten nog (vs. 23). Kunnen we niet beamen dat we maar al te vaak zuchtend onze weg gaan, als we worden geconfronteerd met ziekte, lijden, dood, honger, vervolging en dergelijke? Vers 35 spreekt over 'verdrukking, be-

1 Of: pleit; tussenbeide treedt

nauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of zwaard' als het deel dat kinderen van God nog hebben zolang ze hier op aarde zijn.

Wijzelf als gelovigen zuchten nog onder alle leed dat tot ons verdriet nu eenmaal hoort bij ons aardse leven. We zuchten, we smeken, we vinden vaak geen woorden, maar we mogen weten dat de Heere Jezus voor ons bidt; Hij treedt voor ons tussenbeide, zoals de verzen 27 en 34 ons laten zien.

Daarvan mogen we zingen:

Hij wankelt niet;
naar Jezus kan ik vluchten.
Zijn hart verstaat d' *onuitgesproken* zuchten.
'k Vertrouw op Hem en zing getroost mijn lied.
Hij wankelt niet
Die op mij ziet.

(LGL 76:1)

Ja, wij zuchten vanuit het diepst van ons hart; we lijden en ons zuchten geeft daar uiting aan. We vinden vaak geen woorden en heel vaak spreken we onze gedachten niet eens uit, maar blijft als het ware een *onuitgesproken* zuchten in ons hart. En gelukkig ziet de Heere ook dat *onuitgesproken* zuchten.

Toch wordt ons zuchten niet 'onuitsprekelijk' genoemd – en dat van de Heilige Geest wél. Is het niet treffend dat God de Heilige Geest *zucht*? Zuchten is toch een term die innerlijke nood tot uiting brengt. En inderdaad, er is geen twijfel aan dat het 'onuitsprekelijke' zuchten van de Heilige Geest hiermee te maken heeft: *wij als gelovigen hier op aarde kunnen er geen weet van hebben wat precies Zijn gedachten zijn, hoe Hij de dingen aanvoelt met Goddelijke volmaaktheid en hoe Hij precies zucht, wat Hij dan aanvoelt, denkt en zegt* – dat gaat eenvoudigweg ons aardse begrip te boven.

Dus dat zuchten van Gods Geest valt niet uit te spreken hier op aarde. Maar het is een feit dat Hij *zucht!* Zouden wij ooit kunnen beseffen wat het voor God de Heilige Geest is om deze schepping zo in barensnood te zien en ook Gods kinderen zo te zien lijden? In Genesis 1:2 was Hij het Die Zich voortbewoog over de wateren. Die uitdrukking duidt erop dat Gods Geest over de aarde ging om te zien hoe het er in deze schepping aan toe ging. Wat moet het Hem dan diep raken om als gevolg van onze zondeval zo'n verval en ellende te zien in deze schepping, die toch eerst 'zeer goed' was!

Gods Geest treedt in de hemel tussenbeide voor de gelovigen, *Hij bepleit hun welzijn daar, Hij zet er Zich 'met hart en ziel' voor in – maar hoe Hij dat doet, is op aarde 'onuitsprekelijk'*. Het is voor ons als gelovigen genoeg om te weten dat wij de Heilige Geest hebben als Voorspraak, als Pleitbezorger (Joh. 14:16) en ook de Zoon (1 Joh. 1:1v). Als de Geest, Die volmaakt is, al zucht, dan heeft Hij er ook begrip voor dat wij als zwakke, nietige, kwetsbare mensen zuchten. Wat zijn wij rijk gezegend, ook al leven we nog in deze schepping die in barensnood is!

(Wordt vervolgd).

E.H.W. Luimes

Vraag over hoofdbedekking

Vraag

Is de hoofdbedekking voor zusters ook tegenwoordig nog een relevante gewoonte?

Antwoord

De hoofdbedekking voor zusters – het dragen van bijvoorbeeld een hoofddoek of hoed – tijdens de samenkomsten van een

plaatselijke gemeente en misschien ook bij andere geestelijke bezigheden, is een gewoonte die gebaseerd is op één specifieke passage in het Nieuwe Testament, namelijk 1 Korinthe 11:1-16. Door de geschiedenis heen is de hoofdbedekking een gangbare gewoonte geweest onder Christelijke groeperingen. De vroege kerk hield deze gewoonte in ere en bijvoorbeeld Luther, Calvijn en John Wesley verdedigden allemaal dit onderwijs². Tegenwoordig is deze praktijk beperkt tot een klein aantal Christelijke groeperingen, waaronder gelovigen vergaderd overeenkomstig het nieuwtestamentische onderwijs.

Is de hoofdbedekking nu nog relevant? Per slot van rekening zijn wij zijn toch geroepen om nieuwtestamentische gelovigen te zijn die de waarheid van de Schrift *in onze tijd* uitdragen en die niet *in het verleden* leven?! In 1 Korinthe behandelt Paulus enkele zeer ernstige zaken, zoals verdeeldheid, ontucht en valse leer. Maar hij neemt de tijd om dit probleem te behandelen in hoofdstuk 11 en geeft daarvoor verschillende argumenten die uitgaan boven de cultuur.

Vanwege het hoofdschap (vs. 3-6)

De gewoonte om het hoofd te bedekken valt onder een breder Bijbels principe dat 'hoofdschap' wordt genoemd. Dit wordt geschetst in vers 3, waar we lezen 'dat Christus het Hoofd is van iedere man, en de man het hoofd van de vrouw, en God het Hoofd van Christus'. Het idee van hoofdschap is het erkennen van en zich onderwerpen aan het door God gegeven gezag van een ander. Een zuster die haar hoofd bedekt, erkent zichtbaar haar hoofd, de man. Misschien nog belangrijker: als een man zijn hoofd bedekt in de tegenwoordigheid van God, onteert hij zijn Hoofd en dat is Christus. Uiteindelijk gaat het er bij hoofdschap om dat wij **God** Zijn rechtmatige plaats geven.

² Zie https://en.wikipedia.org/wiki/Christian_head_covering.

Vanwege de schepping (vs. 7-12)

De apostel Paulus zet op grond van Genesis 2 drie principes uiteen die de relatie beschrijven die God heeft ingesteld tussen man en vrouw.

Ten eerste is de man geschapen naar het beeld en de heerlijkheid van God, terwijl de vrouw de heerlijkheid van de man is (vs. 7). Ten tweede is de man de oorsprong van de vrouw, aangezien Eva uit de zijde van Adam werd genomen (vs. 8). Ten derde werd Eva geschapen voor Adam, als een hulp 'tegenover hem' (of: 'die bij hem past').

Deze beginselen krijgen een eeuwige betekenis als we bedenken dat ze een weerspiegeling zijn van de verhouding tussen Christus en de Gemeente (Ef. 5:22-33). Uit de slaap van Adam – een slaap die een type is van de dood van Christus – kwam Eva voort, een persoon die haar bestaan helemaal aan hem te danken had. Zoals Eva voortkwam uit Adam, zo komt de Gemeente voort uit Christus door Zijn dood en leeft zij om Hem te dienen als Zijn eeuwige metgezel.

De apostel beseft dat deze leer eenzijdig leek en in het voordeel van de man. Hij brengt de balans aan door bovendien te stellen dat God mannen en vrouwen heeft geschapen om *van elkaar* afhankelijk te zijn (vs. 11). Vrouwen zijn nu, door het moederschap, ook de voortbrengers van alle mannen (vs. 12).

Vanwege de engelen (vs. 10)

Paulus geeft in vers 10 een prikkelend kijkje in de onzichtbare wereld, waar we lezen: 'Daarom moet de vrouw een [symbool van] macht op het hoofd hebben, ter wille van de engelen'. Het vers vestigt de aandacht op een heel bijzondere waarheid. Steeds wanneer wij als gemeente samenkomen, kijken de engelen toe. Daarvoor wordt één reden gegeven: 'opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de

Gemeente bekend gemaakt zou worden de veelvoudige wijsheid van God' (Ef. 3:10). Dit is verbazingwekkend! Door het Bijbelse samenkomen van vandaag, wanneer wij vergaderd zijn om te aanbidden, onderwijst God de engelen! Dit verheft de praktijk van de hoofdbedekking tot een zeer hoog niveau.

Vanwege de natuur (vs. 13-15)

De apostel beroept zich ook op de natuurlijke orde van de dingen. Als een algemeen tendens over de hele wereld hebben vrouwen vaak lang haar en mannen korter haar. Een vrouw heeft van nature dus al een bedekking. Deels is dit biologisch, vanwege het effect van bepaalde hormonen op de haargroei, maar lang haar komt bovendien het uiterlijk van een vrouw ten goede: '[het is] een eer voor haar' (vs. 15).

Volgens sommigen leert dit Schriftgedeelte dat vrouwen lang haar moeten hebben en dat dat lange haar dan hun bedekking is en dat ze dan geen extra bedekking nodig hebben. Maar waarom zou de apostel dit argument van het lange haar aanvoeren als een extra bewijs, als hij alleen maar duidelijk wilde maken dat vrouwen lang haar horen te hebben? Bovendien wordt de uitleg van vers 6 problematisch door het gebruik van zo'n argument.

Een laatste punt: belangrijker dan uiterlijke symbolen is de houding van ons hart. We kunnen gemakkelijk geneigd zijn tot een onwillige naleving van deze leer. Vers 3 belicht twee tegengestelde houdingen ten opzichte van het hoofdschap: toen de Heere Jezus in de wereld kwam, kwam de mensheid in opstand tegen Zijn hoofdschap en zei men: 'Wij willen niet, dat Deze over ons koning is' (Luk. 19:14), maar de Heere Jezus erkende het hoofdschap van God toen Hij hier op aarde was, door te zeggen: 'Ik doe altijd wat Hem [de Vader] welbehaaglijk is' (Joh. 8:29).

F. Proudlock (uit: Precious Seed)

Dezelfde Geest – en toch niet één?

Vraag en antwoord

Vraag: Als alle gelovigen door de Heilige Geest opnieuw geboren zijn, de Geest bezitten, met Hem verzegeld zijn, door Hem geleid worden en de Geest onder hen werkt, waarom is er dan zoveel verdeeldheid – en soms zelfs vijandigheid – tussen gelovigen, vooral tussen gelovigen van verschillende groeperingen?

Een tegenstelling?

Deze vraag stemt tot nadenken; ze legt de vinger op een zere plek. Alle gelovige Christenen hebben dezelfde Geest – en toch onderwijzen en praktiseren ze dingen die onverenigbaar zijn met elkaar. Wat sommigen vieren als vernieuwing door de Geest, zien anderen als een gevaar. Wat sommigen onderwijzen, wordt door anderen als dwaling verworpen. Hoe valt dit alles te verklaren als alle gelovige Christenen dezelfde Geest van God in zich hebben wonen, Die hen wil leiden?

Deze schijnbare tegenstelling wordt snel opgelost als we enkele onderscheidingen overwegen die Gods Woord zelf maakt. Het gaat daarbij niet om tegenstrijdigheden in de Bijbel (want God spreekt Zichzelf niet tegen), maar eerder om een uitdaging die te maken heeft met onze levenspraktijk.

Enkele onderscheidingen

- *Nieuwe geboorte*: Het is waar dat de nieuwe geboorte plaatsvindt door de Heilige Geest. Hij gebruikt het Woord van God, laat het werken in een hart en brengt iemand tot bekering. Daarom spreekt de Heere Jezus over geboren worden uit water (Woord van God) en Geest (de Heilige Geest; Joh. 3:5).

- *Verzegeling en inwoning*: Het is ook waar dat iedereen die het Woord van de waarheid heeft geloofd, verzegeld is met de Heilige Geest (Ef. 1:13) en dat de Heilige Geest in zo iemand woont (2 Tim. 1:14). Het beeld van het verzegeld zijn illustreert dat een gelovige 'echt' is, dat hij Gods eigendom is en dat dit onherroepelijk het geval is (Ef. 4:30; verg. Esther 8:8).
- *Geleid door de Heilige Geest*: Het is een *kenmerk* van een gelovige dat hij door de Geest wordt geleid (Rom. 8:14). Maar dit betekent niet dat een gelovige *in zijn praktijk* altijd door de Heilige Geest wordt geleid. Hoewel de Geest van God in ons woont, handelen wij helaas soms (veel te vaak) tegen Zijn belangen en Zijn wil in. Wanneer dit het geval is, 'bedroeven' wij Hem (Ef. 4:30).
- *Vervuld met de Geest*: De Geest van God woont in elke gelovige, maar niet elke gelovige is altijd *vervuld* met de Geest. Helaas moeten we aannemen dat we dat vaak niet zijn. De apostel Paulus vond het nodig om zelfs de Efeziërs – die toch in een goede geestelijke toestand verkeerden – op te roepen vervuld te worden met de Heilige Geest, ook al waren zij allang verzegeld (Ef. 1:13; 4:30; 5:18). Hoe kunnen wij vervuld worden met de Geest? Dat gebeurt wanneer *alle* belemmeringen worden weggenomen, wanneer wij alles wat niet overeenstemt met de Heilige Geest, veroordelen en belijden.
- *De werking van de Heilige Geest*: De Heilige Geest werkt aan en onder gelovigen³. Hij is soeverein; Hij werkt zoals Hij wil (verg. 1 Kor. 12:11; Joh. 3:8). Hij werkt echter altijd in overeenstemming met Gods Woord. Hijzelf heeft het geïnspireerd (2 Sam. 23:2; 2 Petr. 1:21). Daarom komt de vraag op of verschijnselen, praktijken en leringen die onder gelovigen voorkomen, werkelijk door de Heilige Geest zijn bewerkt. De ultieme test is het Woord van God – en niet allerlei andere factoren

³ Hij werkt zelfs aan het hart en geweten van ongelovigen en probeert hen tot bekering te brengen (zie Hand.7:51). Hij 'dwingt' hen om te komen (zie Luk. 14:23).

(hoe goed en juist die op zichzelf ook mogen zijn) zoals groei, positieve gevoelens of waargenomen zegeningen. De vraag is of het waargenomen gedrag en de gepresenteerde leringen in overeenstemming zijn met de Bijbel. Als dat niet zo is, *kan* het niet door de Heilige Geest gewerkt zijn.

Het antwoord

Wanneer we deze leerstellige onderscheidingen begrijpen, is de vraag gemakkelijker te beantwoorden. Immers, *alle* ware gelovigen zijn *opnieuw* geboren en ook *verzegeld* met de Geest. Maar veel gelovigen laten zich niet (altijd) *leiden* door de Geest en zijn niet (altijd) *vervuld* met de Geest.

Als er verdeeldheid is onder gelovigen, komt dat doordat onze oude natuur (het vlees, de zonde die in ons woont, zie Rom. 7:17,20) actief wordt en we niet geleid worden door de Geest en het Woord van God.

Hoe zit het met groeperingen?

Het sleutelwoord 'groeperingen' werd in de vraag genoemd. Ik wil hier kort op ingaan. Dit verwijst uiteraard naar verschillende Christelijke denominaties, kerkgenootschappen of kerkelijke wegen. Het is heel belangrijk om te begrijpen dat er volgens Gods gedachten helemaal geen verschillende kerkelijke wegen zouden moeten zijn. Dat is nooit Gods bedoeling geweest.

Aan het begin van de kerkgeschiedenis (dat wil zeggen op de Pinksterdag in Handelingen 2 en in de jaren daarna) was er maar één kerkelijke weg. Alle gelovigen waren in gemeenschap met elkaar. Zij waren één van hart en één van

ziel (Hand. 4:32). Wanneer zich moeilijkheden voordeden, zoals vleselijk gedrag of vreemd onderwijs, werden deze bekeken in het licht van Gods Woord en opgelost (zie Hand. 5, Hand. 6 en Hand. 15). De gelovigen leefden in gelukkige gemeenschap met de Heere en in harmonie met elkaar (Hand. 9:31). Zij bewaarden de eenheid van de Geest (Ef. 4:1-3) en waren gehoorzaam aan het Woord. Wanneer het gevaar bestond dat onbijbelse leringen en praktijken binnenslopen, grepen de apostelen in om dat te voorkomen (1 Kor. 15; Gal. 1-5; vooral Gal. 5:7).

Maar in de loop van de geschiedenis ontstond een instituut 'kerk', met een menselijk hoofd (eerst keizer Constantijn). Later, vooral na de Reformatie, ontstonden honderden, zo niet duizenden kerkelijke organisaties en denominaties. Sommige scheidslijnen ontstonden omdat er onenigheid was over bepaalde kwesties van de leer of ook van de praktijk. Zo is er tegenwoordig een veelheid aan verschillende kerkelijke wegen – compleet in strijd met wat God gegeven had en met de praktijk in het begin. En er is bovendien (helaas) veel onenigheid, zelfs onder ware gelovigen.

Wat moeten we doen?

Hoe moeten we ons in deze situatie gedragen? De volgende aanpaksporingen kunnen helpen:

- *Onenigheid*: Onenigheid ontstaat wanneer niet iedereen de Geest van God volgt. Als wij als gelovigen altijd volledig geleid zouden worden door de Heilige Geest – en dus in harmonie met het Woord van God – dan zou er geen onenigheid zijn.
- *Verootmoediging*: We moeten beseffen dat wij in allerlei opzichten gefaald hebben en moeten ons daaronder verootmoedigen.
- *Opnieuw de juiste prioriteiten stellen*: Als gelovigen moeten we voortdurend opnieuw worden afgestemd op het Woord van God.

- *Bijbelse principes toepassen:* Wij moeten de door de Geest gegeven Bijbelse principes in praktijk brengen. Bij dit punt staan de volgende aspecten centraal:
 - de eenheid van het lichaam en
 - afscheiding van het kwaad.

Liefde, geen vijandigheid: bij dit alles zijn wij geroepen alle gelovigen lief te hebben, ondanks onze verschillen (Ef. 1:15; Kol. 1:4; Filemon 1:5). Voor *vijandigheid* is er nooit plaats en áls die in ons hart opkomt, moeten we dit belijden. Maar liefde is niet hetzelfde als zoetsappigheid. Echte liefde zoekt oprecht het welzijn van de ander. Dit houdt ook in dat we elkaar als gelovigen vermanen en terechtwijzen. De apostel Paulus trad met beslistheid op tegen de wanorde in Korinthe – uit oprechte liefde (2 Kor. 2:4; 11:11; 12:15). Wij moeten ernaar streven door Gods Woord hulp en leiding te geven aan alle gelovigen met wie wij in contact komen en zo bijdragen tot hun geloofsopbouw.

Michael Hardt

Het spanningsveld van deze wereld

door E.-A. Bremicker

Hoewel we als Christenen allemaal verschillend zijn, hebben we bijna allemaal in ons dagelijkse leven te maken met een spanningsveld. We worden aan de ene kant getrokken naar de wereld en haar zondige verlangens en aan de andere kant is er de Heere Jezus, Die alles voor ons heeft volbracht.

Hoe gaan we met dit spanningsveld om en welke keuzes maken we? In Genesis 38 vinden we een treurige episode uit het leven van Juda. Hij gaat weg van zijn broers, de wereld in. Daar in de wereld raakt hij totaal verstrikt in de zonde en de vreselijke gevolgen ervan. Gelukkig is het ten slotte Gods oneindige genade die overwint.

De vraag die wij ons ook moeten stellen, is: kiezen we voor de Heere of kiezen we voor de wereld? Een compromis is onmogelijk, want het 'eten van twee walletjes' is in het leven van een Christen niet verenigbaar met het dienen van de Heere. God zoekt gelovigen die voor de volle honderd procent voor hun Heiland kiezen.

Wat kiest u, wat kies jij? Welk antwoord geeft u aan uw Heere en Verlosser wanneer Hij u vraagt om uw leven totaal aan Hem toe te wijden?

Bestelcode: 3340

Aantal pagina's: 184

Prijs: € 11,95

Het spanningsveld van deze wereld

Lessen uit Genesis 38:
Hoe ga je om met de aantrekkingskracht van zonde en seksualiteit?

Serie 'Bibelse basis'

Ernst-August Bremicker

Gezocht:

Opnames van Geestelijke Liederen in het Papiaments

Naar wij hebben begrepen heeft een Nederlands koor in de jaren '80 diverse liederen uit de bundel 'Geestelijke Liederen' opgenomen op cassettes.

Als iemand deze cassettes nog heeft, zouden we het erg op prijs stellen (een kopie van) de opnames te ontvangen.

Evt. reacties graag naar bestuur@uhwdw.nl

Nadenkertje

De Heerlijkste van allen!

Wat een wonderbare Persoon moet Hij toch zijn! Binnenkort zullen wij die Hem kennen, Hem zien zoals Hij is. Nu kennen wij Zijn heerlijkheid maar deels, maar wij zullen Hem gelijk zijn (1 Joh. 3). Als Hij binnenkort komt, zal Hij ons een lichaam geven dat gelijkvormig is aan Zijn lichaam van heerlijkheid (Fil. 3:21). Dan zal Hij ons wegrukken van de aarde naar Zichzelf toe, opdat wij altijd bij Hem zijn. Dan zullen wij Hem zien in Zijn verhevenheid en heerlijkheid. Dan zullen wij alleen nog dat kunnen zeggen wat de Vader van Hem zei: in Hem heb Ik Mijn welgevallen. In zwakke mate kunnen wij ons daar nu al in verheugen, maar spoedig zal dat in volmaaktheid zijn...

Wat is Hij voor jouw hart en voor mijn hart?

Hebben wij iets van Zijn heerlijkheid gezien die ons in Gods Woord is geopenbaard? Hebben we iets van Hem voor ogen wat wij spoedig volmaakt zullen aanschouwen, maar wat ons nu al geopenbaard is? Hebben wij iets begrepen van de woorden van de Vader: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welgevallen heb? Kunnen ook wij zeggen: Hij is de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven en in Wie ik nu ook mijn blijdschap vind?

H.L. Heijkoop